

S'posem, per un moment, que un jove, després d'estudiar una carrera qualsevol, té la poca fortuna de no reeixir-hi. Veient que no es guanya la vida i per a provar si té més sort, comença a estudiar la carrera de metge a una edat, naturalment, força avançada; doncs bé, aquest dissortat company, si en terminar els estudis té la desgràcia de tenir 40 anys, no podrà ingressar a la secció d'Invalidesa, i, si en té quaranta cinc, ni a la secció de Vida.

Segon exemple: Un xicot, fill d'una família humil, comença el batxillerat bo i treballant per a guanyar-se la vida i fent tota mena de sacrificis per a poder-se pagar, de mica en mica, les matrícules i llibres necessaris. Els estudis en aquestes circumstàncies, es fan penosament i s'allarguen molt, com podeu suposar, però, malgrat això, la voluntat del xicot és ferma, i aquest any una assignatura, l'altre dues, el de més enllà tres, per fi arriba a acabar la carrera, i, quan creu assolit l'ideal de la seva vida, ple d'illusos truca a la porta del Casal del Metge, d'aquell Casal que potser ja el trobarà bastit de pedra picada de dalt a baix, amb tota mena de confort i amb tots els detalls d'una casa on no manca res, ni d'allò que és precís, ni d'allò que és superflu, i quan demana per a ingressar a la *seva* Mutual, que l'últim any de la carrera li han pintada amb molta propaganda com la redempció econòmica del metge, li contesten... que no el poden admetre *per vell!*

Voleu injustícia més palesa que la dels casos apuntats? Creieu que dos homes que són un exemple de tenacitat, d'estudi, de perseverància, de fe en si mateixos, mereixen rebre una tan fonda decepció, en trobar barrades les portes de l'esdevenidor seu i dels seus fills, les mateixes portes que altres companys més sortosos que ells han trobat obertes, no per estudiosos, no per més aptes, no per més entusiastes, sinó... per més joves?

Sé bé prou que em direu que els exemples esmentats són fets isolats i excepcionals, però també us diré, que d'injustos no tenim dret a ésser-ne mai, i que n'hi ha prou amb que sigui possible un només d'aquests casos, per a que tinguem l'obligació de remeiar aquestes injustícies.

Anem ara a examinar un altre aspecte de la qüestió. En limitar l'edat d'entrada als socis fundadors dels Grups de Vida IV i V, se'ls concedí ingressar fins als 50 anys, o sigui, un marge de

cinc anys més que als altres socis, marge que pot resultar insuficient en alguns casos concrets, i no és just que alguns companys entusiastes que han format a la primera fila des de la fundació de la Mutual, quedin de cop i volta arreconats, màxim quan, segons va dir-se'ns a l'Assemblea, la implantació dels Grups de Vida s'ha anat ajornant, no per manca de socis, sinó a l'objecte que no resultés tan gravós als que paguen les quotes de compensació a terminis, cosa que no critiquem, però de la que sens dubte alguns companys en sortiran perjudicats, perquè a conseqüència d'aquests ajornaments els haurà passat l'edat oportuna per a ingressar a un Grup superior.

Resulta, doncs, que per a facilitar l'entrada a uns companys i evitar-los un perjudici passatger, s'impossibilita l'entrada a uns altres, causant-los un perjudici irremediable.

Encara hi ha més: a conseqüència de l'esmentat acord, quedaran exclosos dels nous Grups de la Mutual homes prestigiosos i entusiastes tals com els dos presidents del Sindicat, Drs. Puig i Presta, per no citar-ne cap altre: doncs bé, jo ara pregunto: creieu que tenim dret de foragitar de la *nostra* Mutual (tant o més *seva* que nostra) als que amb tant d'entusiasme han treballat i s'han sacrificat per ella? Creieu just, creieu moral, l'aprofitar-nos de les seves energies i fins del prestigi de la seva edat *explotant*, per dir-ho així, l'entusiasme del seu cor jove, fent-los treballar en benefici nostre i arreconar-los després com un estret vell, quan es tracta del seu profit?

No crec que ningú pugui contestar afirmativament, perquè, d'ésser així, equivaldria a dir, encara que amb politesa: "Per a treballar us trobem prou joves, per a cobrar us trobem massa vells".

És encara més gran el contrasentit en el cas especial del Dr. Puig i Sais, ja que resulta gairebé sarcàstic nomenar-lo soci honorari per una banda i negar-li poder ésser soci fundador dels nous Grups per l'altra, al cap i a la fi, sols per unes pessetes que tindrien de pagar els companys que el sobrevisquessin. Precisament, el que fóra més correcte seria nomenar-lo soci fundador de tots els Grups, sense obligació de pagar cap quota, ni derrama de cap mena. És el menys que podríem fer per a ell.

Doncs, ara bé; si no tenim cap dret de fer una injustícia a aquests dignes companys, no podem fer-la tampoc als que es troben en condicions con-